

„Wana Willem räägib igaühel tõt,” hüüdis
kubjas — „olgo saks ehl tallopoeg, tema neid ei
farda, seest Willemi kukur on raskem, kuda ladunt
wana herra ütles. Mina sesugust raha ei himusta,
mis peremehee kaewo ajab, ehl temale ohelico laela
ümber keerutab.“

Aidamees palus isandat flaasti põhja tühendada,
läksis uued flaasid lauale tua, ja küsits siis wõera
isanda käest: Kas ei peaks wõimalik olema ilma
sõrmeveristamata maaha pandud raha ülestõtta?

„Reist asjust wõiks paljo rääkida,” kostis isand
— „kui kõik rahiva lori kolopannalse, mis selle-
päras tün ja sealt luisataesse. Kesk neid jutusi to-
hib uskuda.“

„Meie ei himusta rahiva lori ega luislamist
kuulda,” kostis aidamees — „waid üksnes seda:
mis teie arvate? — Mino film peaks mind kuriast
petma, kui tema teie nina otsast seda ei näe, kuid
teie paljo enam teäte, kui ülestunnistate!“

„Kesk teie filmale niisugust tarküst andis?“ küsits
isand naeratades, pani siis oma käe aidamehee suu
peale ja ütles: „Tasa, tasa, wennikene! seinadel on
mõnikord ärksad fõrwad.“

Isandal on õigus! — kütis Hans: — niisu-
gune jut ei kõlba kõigile, waid üksnes walitsetud
fõrwadelle. Paneme wahrukse finni ja sohkame
siis magusat jutu isekesis.

Leised olid Hanso nõuuga rohul; sellsepäras
potasid nemad, finni fõrsmif ~~laanid~~ leijuvtva jai

tätnud. Hans käskis fõrtsooperemeehe wälja minnes
ulje finni panna, ega sedagi hingi sisse lasta. —
Kõik fõrsmifud on helde kultuga wõeraste waštš
sõnakuulifud; ta Leppiko perenies ei töökunud Hanso
tahtmisse waštš, waid lubas kindlaste käsko täita.

Meie targad meeched olid nüüd lambris isekesis,
kus wõeras isand sedamaid rääkima hakas.

„Maa ilmas jünnib mõnda,” — ütles tema —
„mis üksnes rumala filmas imelik ja mõistmatu näi-
tab, aga kellest targemad inimesed selget aro oska-
wad. Tarkus leitafse mitme tarwaline; teie kirikos-
õpetajad ja mund koolitud meeched oskawad seest
paljo äraseleletada, mis firja, ja õpetuse tarkuseks
arwatafse. Teine tarkus on loomuse sala-seadmistest,
mis õpetub rahval nisama wõerad kui suuremal
hulgal on, ja kellest üksnes wähä walitsetud õnne-
likud inimesed täieliko otsust saawad. Mittoford
tuleb õn fogemata juhtumisel, kuida teile oma teä-
busest tükifese tahan jutustada. Poisikese põlwes
läisini üksford wanal onul wõersis, kes Karonõmme
wesklil elas. Ono poegadega seletsis läksime ühel
õhtul wähile. Pila marrastest otsa söödaks pandud
konnad lasti wee põhja, ja oli meil wäga juut
tõem, kui sööda marrast fergitades kuus ja seitse
wähki ühekorraga natta warisejib. Süda öö aegl
jää wähisaak arwemaks, kalgal istudes lipus uni
mulle peale, kui äkitselt üks ele tulewalgus mino
filma paistis. Peab ülesse töstes nägin ühe tulise
siko taewa al lendes, ja kostis imeliko elaja meker-